

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βεβαιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγέλλομα, ἀληθεὶς παρυσχὸν εἰς τὴν χεῖραν ἡμῶν ὁμηγορίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὀρθοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλὰρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γιλλὰ καὶ 25. Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουλίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 33

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣ (Συνέχεια)

Κι' ἡ Ὑδρόνη δὲν πῆγαινε πίσω.

Τόσα χρόνια ποὺ ἐρχόταν κάθε καλοκαίρι στὸ Ντινάρ, εἶχε συνειθίσει σὲ κάθε εἶδους κολύμπι. Ἐκανε τὴ σάνιδα μετὰ τὰ χέρια ἀπλωμένα καὶ τὸ σῶμα ἀσάλευτο, ἔκανε ἀκόμα καὶ μακροβούτια.

Κι' οἱ δύο φιλενάδες, γελῶντας καὶ παίζοντας στὸ νερὸ, τραβοῦσαν πολλὰς φορές στὸ μπάνιο τοὺς περισσότερο αὐτὸν, ὅτι ἐπρεπε.

Μιά μέρα, ἡ Ζίνα ἀπομακρύνθηκε πολὺ ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά.

Ἡ Ὑδρόνη τὴν εἶχε φωνάξει μιὰ-δύο φορές, μὰ ἐκεῖνη μεθυμένη ἀπ' τὴν ἡδονικὴ συναίσθησιν τῆς γληγοράδας, μὲ τὴν ὁποῖα ἐσχίζει τὰ νερά, δὲν τὴν ἀκούσε καὶ κορυμποῦσε στ' ἀνοιχτά.

Ἐκφνικὰ, κουρασμένη πιά τώρα, ἐννοίωσεν τὸ πόδι της νὰ μορδιάξῃ. Κατάλαβε τότε πὺς ἐπρεπε νὰ ἔχει γυρίσει. Ἐστρίψε ἀμέσως, ἀλλὰ τόσο ἀπότομα, ὥστε καποιο ναυροκαβχίκεμα ἔγινε στὸ πόδι της καὶ τῆς προσέβηεν τέτοιο δονατὸ καὶ ἐκφνικὸ πόνον, ὥστε τῆς ἐσφυρῆ μιὰ δυνατὴ φωνή.

Ἀγωνίστηκε μερικὰ λεπτὰ μ' ὅλη της τῆς δυνάμει, γιὰτὶ ἐννοίωσεν πὺς ἡ ζωὴ της κινδύνευε καὶ πὺς μόνο μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια θὰ τὴν ἔσωζε.

Ὁ πόνος ὅμως μεγαλύτερος ἀπ' τὴν θέλησιν. Ἡ Ζίνα τὰχε χάσει πιά, καὶ ἀγωνιζόταν χωρὶς νὰ νοιώθῃ τί κάνει.

Κοίταξε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ καὶ διέκρινε, καί-κάτω, μερικὰ κεφάλια ποὺ πρόβαλλαν.

Τὴν ἐβλεπε κανεὶς, τὴν ἀκούγε κανεὶς, θὰ βρισκόταν κανεὶς νὰ τὴν σῶσῃ; Ἀλοίμονο, ἦταν τόσο μακριὰ!

Συλλογίστηκε πὺς ἦταν πιά χαμένη. Ἐπρεπε νὰ προετοιμαστῇ νὰ πεθάνῃ. Ὅλη ἡ ζωὴ της πέρασε μονομιᾶς σὲν ὄνειρο μπροστὰ της, ἡ ζωὴ της ἡ τόσο λαμπρὴ στὴν ἀρχή, κ' ὕστερα τόσο λυπημένη.

Μιά τρομερὴ λύπη, μιὰ ἀνάβραση γεννήθηκε μέσα της, ἀμέσως ὅμως

«Ἀγωνίστηκε μερικὰ λεπτὰ μ' ὅλη της τῆς δυνάμει...» (Σελ. 257, στ. α').

ἐσδυσε κι' ὑποτάχτηκε. Οἱ τελευταῖες της σκέψεις πέταξεν στὴν πριγκήπισσα Βιλεντία καὶ στὴν ἀγκυρωμένη της Βιλλανία, τὴ γλοκεῖα πατρίδα ποὺ δὲ θὰ τὴν ἐκνέδλεπε πιά...

Εἶχε ὅμως, καὶ τὴν τελευταία αὐτὴ

στιγμή, τὴ δυνάμει νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια ἀπελπισμένα, σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια.

Τότε τῆς φάνηκε πὺς κάποιος πλησίαζε καὶ μὲ φωνὲς καὶ νοήματα τῆς ἔδινε θάρρος.

Μὰ δὲν εἶχε πιά καθαρὴ ἀντίληψιν τοῦ τί γινόταν γύρω της... Διὼς ἄλλο θὰ ἦταν γέλασμα τῆς φαντασίας της.

Λιγοφοβισμένη πιά ἔπαψε ν' ἀγωνίζεται.

Τ' ἄλμυρὸ νερὸ τὴν ἐσκέπασε κι' ὥρμησε στὸ στόμα της καὶ σ' αὐτὰ της μ' ἓνα ἀπαίσιο βουητό, σὰν τὸ βόμβον ποὺ κάνουν, ἅμα χτυποῦνε, οἱ χάλκινες καμπάνες. Τὰ ματια της ἐκλείσαν καί, ἐκφνικὰ, σὰ γάδουσε ἓνα φῶς κι' ἦρθε πιά ἡ βαθεῖα κι' ἀτέλειωτη νύχτα...

Βυθίστηκε πιά σὰ βαρὺ μολύδι μέσα στὰ γαλανὰ νερά.

Σιγά, σιγά ἔφτανε στὰ βάθη κι' οἱ ἀχτίτες τοῦ ἡλίου περνοῦσαν τὰ νερά κι' ἐπαιζαν πάνω σ' ἀναισθητό της σῶμα...

Λίγες ὥρες ἀργότερα, στὴ βίλλα «Σειρήνα» ποὺ εἶχε ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην ἀναστατωθῇ, μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἀκοῦστηκε, ἔτρεξε σ' ἔλα τὰ δωμάτια, ἔφτασε ὡς τὴν ἐξώπορτα, ὅπου περίμεναν πολλοὶ μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπό τους.

— Ἀνοῦ τὰ ματια! ἔλεγε ἡ φωνή, Σονέρχεται! Σάθηκε!

Πραγματικῶς ἡ Ζίνα εἶχε ἀνοίξει τὰ ματια της, γεμάτα τρόμον, κατὰπληξῇ. Ἀπάνω της εἶδε σκορμμένες τὴ θεῖα της καὶ τὴν Ὑδρόνη.

Ἐνας γιατρός της ἔκαμε ἔλα δσα ὁπαγορεύονται σὲ παρόμοιες περιπτώσεις: τεχνητὴ ἀναπνοή, ρυθμικὲς κινήσεις, τραβήγμα τῆς γλώσσας.

Ἀνασηκώθηκε λιγάκι τοῦ κρεβάτι.

«Καὶ τοῦ ἔδενε τώρα τίς πληγὰς του...» (Σελ. 250, στ. α').

—Ποῦ βρίσκομαι; Τί ἔπαθα;
Ἡ Ὑβόνη δὲ μιλοῦσε. Ἡ θεία
τῆς τῆς ἀπάντησε:

—Ἐμεῖνες πολλὴν ὥρα στὴ θάλασ-
σα, κόρη μου, κι' αὐτὸ σ' ἔδραφε...

Τότε μεμιάς ὀρθώθηκαν στὴ μνήμη
τῆς οἱ τραγικὲς ἐκτείνες στιγμές: ἡ
ἀπέραντη ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας ποῦ
ἔσμιγε μὲ τὸν οὐρανό, τὸ θάμνωμα ποῦ
σκέπασε τὰ μάτια τῆς, ὕστερα ἡ πτώση
τῆς εἰς τὴν ἄβυσσο... Τῆς γεννῆθι μιὰ
ἀπορία καὶ ρώτησε:

—Ποῖος μὲ δοῦθησε; Ποῖος μ'
ἔσωσε;... Εἶχα χάσει πιά κάθε ἐλπίδα...

—Κάποιος ποῦ τὸν γνωρίζουμε πο-
λὸ λίγο: Ὁ ἔκτατος νέος ποῦ εἶδαμε,
θυμάσαι, στὴς κορὶας Χάρτλεϋ. Ἦταν
κάπου κοντά, εἶδε τὰ νοήματά σου κι'
ἐτόχως σὲ πρόφτασε.

Μιὰ σιλουέττα ὀρθώθηκε μπρὸς τὰ
μάτια τῆς Ζίνας. Ἀλήθεια, δὲν εἶχε
ξεχάσει τὸν «φίλδ ἔκτατος νέος» μὰ δὲν
τὸν ἔβλεπε μέσα στὸ σαλόνι τῆς κο-
ρίας Χάρτλεϋ, ντυμένον ἄμεμπτα κι'
ἀριστοκρατικά.

—Ὅχι. Τὸν ἔβλεπε μονάχο, στὴν
ἄκρη ἐνὸς ἐρημικοῦ δρόμου, καθισμέ-
νον στὴ γλῶττῃ, νὰ σκῶθῃ πάνω σ' ἓνα
φτωχὸ πληγωμένο σκυλί, ποῦ τὸν κοι-
τοῦσε μὲ μάτια ποῦ φανέρωναν ἀπε-
ρίγραπτη ἐδγναμοσύνη.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ ἄγνωστος ἀδ-
τὸς φανερώταν πάντα ἀκριβῶς ἐκεῖ
ποῦ χρειαζόταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'.

Καινούργιες ἔγνοιες.

Ἡ περιπέτεια αὐτὴ εἶχε τόσο ταρα-
ξεί τὴ Ζίνα, ὥστε χρειάστηκε νὰ μείνῃ
κάμποσες μέρες στὸ κρεβάτι.

Ὅταν σηκώθηκε καὶ βγήκε στὴν
ἀκρογιαλιά καὶ ἐξανάρχισε τὴν κανονικὴ
ζωή, ὁ Αἰβουστός πλησίαζε νὰ τελε-
ώσῃ. Οἱ δρόμοι, οἱ περίπατοι, τὰ καζί-
να ἦταν τώρα λιγότερο πολυσύχνα-
στα, παρὰ στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τοῦ κάπου ἡ μικρὴ Βασιλισσάνα ἀνα-
ζήτησε ἐκεῖνον ποῦ τὴ γλῶττῃ ἀπ' τὸ
θάνατο.

Ἐμαθε τυχαῖα πῶς, τώρα καὶ λί-
γες μέρες εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Ντινάρ.
Ὅστε δὲν εἶχε ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναδῇ,
παρὰ μόνο στὴν τόχη.

Ἡ κυρία Φιρστέττ εἶχε πλήξει ἀπ'
τὴ ζωὴ τοῦ ξενοδοχείου καὶ σκεπτόταν
νὰ γυρίσῃ μὲ τὴν ἀνεψιά τῆς στὸ Πα-
ρίσι.

Κι' ἡ Ζίνα ἄλλωστε, ποῦ ἡ τόσο
θερμὴ φιλοξενία τῶν Λεγκράν τὴν εἶ-
χε καθυποχρεώσει, ὥρισε τὴν ἡμέρα
ποῦ θάφευγε. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἔκα-
ναν χίλια βῆθ, γιὰ νὰ τὴν καταφέρουν
νὰ ἀναβῇ τὴν ἀναχώρησή τῆς, μὰ ἡ
Ζίνα στάθηκε ἀμετάπειστη.

Ἐκείναι τότε διπλάσιασαν τὴς περι-
ποιήσεις τους, γιὰ νὰ τῆς δείξουν πόσο
θὰ τοὺς λυποῦσε ὁ χωρισμός τῆς.

Ἐδῶσαν ἓνα γεῖμα πρὸς τιμὴ τῆς,
κι' ὁ κ. Λεγκράν ἔκαμε μιὰ πρόποση
κι' ἐξέφρασε τὴν ἐσχή νὰ ξαναἰδοῦνε
τὴν δεσποινίδα ντὲ Φιρστέττ στὸ Ντι-
νάρ.

Ἐφαγαν μ' εὐθymία καὶ χωρίστηκαν
μὲ τὴν ἐσχή νὰ ξαναἰδῶθουν μὲ κλοῦς
οἰωνούς.

Ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ περιγίσι-
σα Βαλεντίνα κι' ἡ ἀνεψιά τῆς ἔφτασαν
στὸ σταθμὸ νὰ πάρουν τὸ τραῖνο τοῦ
Παρισιοῦ, ἓνα πλήθος φίλων εἶχε ἔρ-
θει στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ κατευοδώσῃ τὴ
μικρὴ Βασιλισσάνα.

Κι' ἐνῶ τὸ τραῖνο ἔτρεχε ὥρες ἀτέ-
λειωτες, ἡ Ζίνα διακτέδισε μὲ τὴν ἀ-
νάμνηση ὅλων τῶν ἐντυπώσεων αὐτοῦ
τοῦ καλοκαιριοῦ, τοῦ τόσο ζωηροῦ καὶ
χαρούμενου.

Γύρισαν στὸ σπίτι τοῦ Ὠτεῖτ.
Στὸν κήπο εἶχαν θεριέψει οἱ ἀγριό-
δες. Τὰ μεγάλα δωματῖα μὲ τὰ χαμηλά
ταβάνια καὶ τὸ λίγο φῶς φάνηκαν στὴ
Ζίνα γεμάτα μελαγχολία.

Ἀχ, ποῦ ἦταν τώρα ὁ ἥλιος, ἡ ἀ-
κρογιαλιά, ἡ γαλάζια ἐπιφάνεια τοῦ πε-
λάγους ποῦ χανόταν σὰ βάθῃ τοῦ ὁ-
ρίζοντα!

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΟ ΠΑΛΑΤΙ

Πάντα τὸ ἴδιο ὑψώνεσαι
παλιοῦ καιροῦ σημάδι
κάποιων ἀρχαίων δόγηδων
ἐσὺ χλωμὸ παλάτι,
μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα
καὶ τὴς κλεισμένες πόρτες
καὶ μὲ τὴ μεγαλόπρεπη
τὴν ὄψη σὰ θλιμμένη.

Ἐρημο τώρα κι' ἀδιανό-
του δόγη τὸ δωματίο,
ποῦ μέσα μὲ τὴς σκέψεις του
κλεινόταν κάθε βράδυ,
ἄλλοτε ἥσυχος, γλυκός,
κι' ἄλλοτε θυμωμένος,
κρατώντας μεσ' στὰ χέρια του
τόσου λαοῦ τὴν τύχη.

Καὶ στίς μεγάλες αἰθουσες,
ποῦδαν τόση λαμπρότη,
τώρα οἱ ἀρχαῖες στήνουνε
ἥσυχά τὸν ἴσθό τους
καὶ μέσα στὰ κουφώματα
ὀλημερὶς δουλεύει,
διαλαλητὴς τῆς λησμονιάς,
τοῦ χρόνου τὸ σαράκι!...

Κι' ἀπλώνεται μαγευτικὸ
γύρω σου τὸ κανάλι,
ποῦ κάθε φεγγαρόλουστη
βραδυά, μεσ' στὰ νερά του,
οἱ γόντολες γλυσιρροῦσανε
γεμάτες νιούς, κορίτσια,
ποῦ τραγουδοῦσανε γλυκά,
γλυκά τὴς βαρκαρόλες...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜ.

ΜΑΜΑ, ΜΕ ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΥΝ

Ἀχ, πῶς ἤθελε νάταν μεγάλη, ἄλλη-
θινὴ «δεσποινίδα». Νὰ μποροῦσε ἔτσι
μὲ μιὰς νὰ γίνῃ 17—18 χρονῶν! Ἀ-
φοῦ ὅμως αὐτὴ δὲ γίνεται, παρηγοριέ-
ται μὲ τὸ νὰ κἀνῃ τὴ μεγάλη, σηκώνει
τὰ μαλλιά τῆς, βάζει φουστάνια τῆς
μαμᾶς τῆς, δένει ἄλλες κουδρίστρες
κάτ' ἀπ' τὰ παπούτσια τῆς, τίχα πῶς
εἶναι τακοῦνια... Ὁ πῆς πῶς εἶναι πο-
λὸ παράξενο κοριτσάκι. Ἐ, ὅχι δὲ καὶ
τόσο! σὲν γνωρίσης καλύτερα τὴ
Φιφὴ καὶ τὴν αἰτία ποῦ τὰ κἀνει αὐ-
τά, θὰ τὴ συχωρέσης σίγουρα.

Ἡ Φιφὴ κατὰ βῆθος εἶναι ἀγορο-
κόριτσο, δὲ δίνει πεντάρα γιὰ κοῦκλες,
ἐνῶ τρελλαίνεται γιὰ ζωηρὰ παιχνίδια.
Ἐχει ὅλα τὰ καλά, ποῦ μπορεῖ νὰ βᾶ-
λῃ κανεὶς μὲ τὸ νοῦ του, μόνο ἓνα
τῆς λείπει: ἀδέρφια. Κι' ἄλλα παιδά-
κια δὲν ἔχουν ἀδέρφια, μ' αὐτὰ παί-
ζουν μᾶλλον συνομήλικά τους. Ἀλ-
λὰ τὴ Φιφὴ ὅμως δὲν τὴν ἀφίνουν νὰ
παίξῃ, παρὰ μόνο μ' ἓνα κοριτσάκι καὶ
τὰ δὴ τῆς ἀδελφία, δὲν τὴν ἀφίνουν
νὰ τρέξῃ πολὺ, καὶ ποτὲ δὲ πρέπει νὰ
εἶναι μόνη τῆς, μὴν πάθῃ τίποτα! Κά-
που κάπου ἡ Φιφὴ κἀνει νὰ διαμαρ-
τυρηθῇ, μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πῶς
μάταιοι εἶν' οἱ κόποι τῆς. Τὸ πέρνει
ἀπόφασι πιά ὅτι δὲν γίνεται ἄλλοιῶς.

Ὅσο περνᾷ ὁ καιρός, γίνεται σοβα-
ρώτερη ἀπ' ὅ,τι ταιριάζει στὴν ἡλικία
τῆς. Νὰ λοιπόν, γιατί παίζει τὴ «μεγά-
λη» ὅστερα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς νὰ
εἶναι «ἀγοράκι», ὅπως λέει, ἡ «δεσποι-
νίδα» τῆς ἀρᾶσει καλύτερα.
Ἡ μαμά τῆς πολλὰς φορὲς λοπάται
νὰ τὴ βλέπει ἔτσι μ' ὅλη τῆς τὴν καρ-
διὰ νὰ κἀνῃ τὴ «μοδιόστρα» ἢ τὴ «μα-
γέρισσα», γιατί καὶ σ' αὐτὴ τὸ ἐπάγγελ-
μα εἶναι «ἀγοράκι», ὅπως λέει, ἡ «δεσποι-
νίδα» τῆς ἀρᾶσει καλύτερα.

Ἡ μαμά τῆς πολλὰς φορὲς λοπάται
νὰ τὴ βλέπει ἔτσι μ' ὅλη τῆς τὴν καρ-
διὰ νὰ κἀνῃ τὴ «μοδιόστρα» ἢ τὴ «μα-
γέρισσα», γιατί καὶ σ' αὐτὴ τὸ ἐπάγγελ-
μα εἶναι «ἀγοράκι», ὅπως λέει, ἡ «δεσποι-
νίδα» τῆς ἀρᾶσει καλύτερα.
Ἡ μαμά τῆς πολλὰς φορὲς λοπάται
νὰ τὴ βλέπει ἔτσι μ' ὅλη τῆς τὴν καρ-
διὰ νὰ κἀνῃ τὴ «μοδιόστρα» ἢ τὴ «μα-
γέρισσα», γιατί καὶ σ' αὐτὴ τὸ ἐπάγγελ-
μα εἶναι «ἀγοράκι», ὅπως λέει, ἡ «δεσποι-
νίδα» τῆς ἀρᾶσει καλύτερα.

Ἐτσι περνοῦσε λοιπὸν τὴν πρω-
τεύουσα. Σχολεῖο δὲν πῆγαινε καὶ τῶ-
γε καὶ μὲ, ἔκανε μάθημα στὸ σπίτι.

Ποῦ καὶ ποῦ ἐρχότανε ἡ Μαίρη, ἡ φι-
λῆ τῆς καὶ παίζανε, ἀλλὰ πάντοτε μ'
ἐπιβλεψη. Τὴς Κυριακὲς ἐρχόντουσαν
τὴ ξαδελφία.

Ἐνα καλοκαίρι, ἡ Φιφὴ ἦτανε
τότε ἑπτάμισυ χρονῶν.—θὰ πῆγαιναν
νὰ ξεκαλοκαιρέσουν σ' ἓνα παραθαλάσ-
σιο χωριουδάκι.

Γρήγορα ἡ ἐλπίδα φύτρωνε στὴν
καρδὸν τῆς μικρῆς κι' ἡ φαντασία
τῆς, ποῦταν ζωηρὴ, δουλεύε γερὰ.

Ἐλεγε πῶς ἔκει ποῦ θὰ λείπουν τ'
αὐτοκίνητα, δὲ θάξῃ οὔτε σκόνη οὔτε
πολυκοσμία. θὰ τὴν ἀφίαναν λοιπὸν νὰ
τρέξῃ μόνη κι' ἐλευθέρη μὲ τ' ἄλλα
παιδάκια. Μὰ, ὦ, ψεύτρα ἐλπίδα! σκλη-
ρὴ ἀπαγοήτση! Ὅχι μόνο δὲν ἔγιναν
στὸ χωριὸ ὅσα φανταζόταν ἡ Φιφὴ,
ἀλλὰ ἦταν καὶ χειρότερα ἀπ' τὴν πό-
λιν. Πρῶτα γιατί δὲν εἶχε τὴ φίλη τῆς,
ὕστερα τὰ ξαδέρφια δὲν εἶχαν καμμιὰ
διδασκαλὴ ν' ἀφήσουν τὰ λεύτερα παιγνίδια
γιὰ νὰ παίξουνε μαζί τῆς κλεισμένα σ'
ἓνα μπαλκόνι καὶ τέλος, τὸ χειρότερο,
εἶχε κειρὸ νὰ παρατηρῇ, ἀπὸ μακριὰ
πάντα, τὰ παιχνίδια τῶν ἄλλων παι-
διῶν.

Ἐμοιαζε μὲ πουλάκι τοῦ δάσους,
κλεισμένο σὲ χρυσὸ κλουβάκι. Ἡ πιὸ
ἐσχάριστη στιγμὴ τῆς ἡμέρας τῆς, ἦταν
τὸ μπάνιο. Ἀ, πλαστοποιώντας στὰ
νερά, ξεχνοῦσε γιὰ λίγα λεπτά ὅλες τὴς
πύρες καὶ τὴς λύπες τῆς. δὲν ἤξερε
ἀκόμα κολύμπι, ἀλλὰ ἔπαιζε ἔκτακτα
κι' ἦτανε κεινὴ τὴν ὥρα ἐδωχισμένη.

Τ' ἀπόγεμα, ἀργά, πῆγαινε καμμιὰ
φορὰ περίπατο ἀρκετὰ μακρυνό, μὰ
συνήθως κατέβαιναν ἀπλῶς στὴν ἀκρο-
θαλάσσια. Ἐκεῖ οἱ μεγάλοι κουδέντια-
ζαν. Ἡ Φιφὴ ἦτανε τὸ μόνο παιδάκι
ποῦ ἔμεινε κοντὰ τους, ὅλα τὰ ἄλλα ἦταν
σκορπισμένα σ' ἀνατολὴ καὶ δόση. Ἦσαν
τὸ μόνο παιδάκι ποῦχε κουβαδάκι καὶ
τόσο μεγάλο φτιάρι! πολλὰς φορὲς τὰ
χωριατόπουλα, στὸ γρήγορα διάβα τους,
σταματοῦσαν λιγάκι γιὰ νὰ θαυμάσουν
τὰ ἐργαλεῖα τῆς μ' αὐτὴ θὰ τοὺς τὰ
χάριζε εὐχαρίστως ὅλο, γιὰ νὰλλάξῃ
μαζί τους. Ἀχ, πῶς ποθοῦσε νὰ τρέ-
ξῃ κι' αὐτὴ ἔτσι δὲ ἐυπόλυτη στὴ μα-
λακὴ ἄμμο καὶ στὰ στρογγυλά βότσαλα
τῆς ἀροθαλάσσης! Ἦθελε νὰ φτιάσῃ
ἓνα βουνό, ἓνα λιμανάκι, ἀλλὰ μὲ τὰ
χέρια τῆς, γιατί αὐτὰ δὲ γίνονται τόσο
καλὰ μὲ τὸ φτιάρι! κι' αὐτὴ πῆς γιὰ
φουρνάκια, αὐτὰ οὔτε γίνονται καθόλου
μὲ φτιάρι, θέλουν χέρια λεύτερα.

Μιὰ μέρα, ὁ Κωστάκης, ὁ ξαδελφός
τῆς, διηγήθηκε πῶς θὰ κἀνε μεγάλη
μάχη στὸ στρατόπεδό τους. Εἶχαν πιά
γυμναστὴ ἀρκετὰ οἱ στρατιῶτες, ἀγό-
ρια, μεγάλα τὰ πιὸ πολλά, ἀπὸ ὅτι
ἦσαν ἔκτατοι χρονῶν.—«Παίρνετε καὶ
τὴ Φιφὴ, Κωστάκη, μαζί!» ρωτᾷ δ

μπαμπᾶς κι' ἡ Φιφὴ μένει ἐκπληκτη
μαζί κι' ἐνθουσιασμένη.—«Τὴν παίρ-
νουμε, θείε.»

Ὁ μπαμπᾶς, μιὰ κι' ἀποφάσισε νὰ
τὴν ἐχαριστήσῃ τὴ μικρούλα, ἤθελε
νὰ τὰ κἀνῃ ὅλα στὴν ἐντέλεια. Δὲ θά-
χε ἡ Φιφὴ περικεφαλαία ἀπὸ παλιοση-
μερίδες, ὅχι τῆς ἔφτιασε μιὰ ἀπὸ
μπλε χοτρὸ χαρτί μὲν φούντα καὶ μὲ
τὰ ὅλα τῆς. Καὶ τὸ βράδυ, σὲν κατέ-
βηκαν, ὅλα τὰ παιδάκια θαύμασαν τὴν
περικεφαλαία τῆς Φιφῆς ποῦ εἶχε τρελ-
λαθῇ ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς ποῦ θάκαιζε
τέλους κι' αὐτὴ μὲ τοὺς «μεγάλους».

Σὲ λίγο τὸ «στράτευμα» ἦταν μαζε-
μένο κι' ἡ Φιφὴ, λίγο ντροπαλή, περί-
μενε πρᾶκσι, νὰ τῆς ποῦν τί θὰ κἀ-
νῃ. Ὁ ἀρχηγός, στὰ μάτια τῆς Φιφῆς
ἔας κρεμαντάλας ὡς καὶ πάνω, τῆς
λέει νὰ σταθῇ πίσω-πίσω, νὰ κἀνῃ ὅ,τι
κάνουν οἱ ἄλλοι κι' ἔλα τοὺς πῇ νὰ
τρέξουν, νὰ τρέξῃ κι' αὐτὴ. Ἐκεῖ ὅμως
ποῦ ἐτοιμαζόταν τὸ τρέξιμο, ἔρχεται
ὁ μπαμπᾶς: τῆς Φιφῆς καὶ λέει νὰ μὴ
σταθῇ ἡ Φιφὴ στὴ γραμμὴ μὲ τοὺς
ἄλλους καὶ νὰ τρέξῃ, γιατί μπορεῖ νὰ
πέσῃ, ἀλλὰ νὰ τὴν κάνουν... στρατηγό,
ποῦχει καὶ τὴν ὀμορφὴν περικεφαλαία!
Τὰ ἀγόρια, ποῦ ὡς κεινὴ τὴν ὥρα εἶ-
χαν κρατηθεῖ, δὲ δάσταξαν πιά: ἐξ-
σπασαν στὰ γέλια.

«—Χαρὰ στὴ στρατηγίνα!» λένε.

Τὰ καρδὰ παιδιὰ γελοῦν ἀκόμη. Μὰ
στὸ προσωπάκι τῆς μικρῆς καὶ ἀρ-
χίς νὰ διακρίνεται... Τέλος εἶναι πιά
φῶς φανερό: τὰ ματάκια τῆς θόλωσαν.
Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη, ἀπότομη κίνηση,
γυρίζει στὰ παιδιὰ τὴ ράχη καὶ ὡς ποῦ
νὰ πῆς τρία, ὅρισκεται στὴν ἀγκαλιά τῆς
μαμᾶς τῆς, ἀφοῦ πρῶτα πέταξε χάμω
τὴν περικεφαλαία τῆς, φθιβερίζοντας ἀ-
πελπιστικά: «Μαμά, μὲ κοροῖδεοῦν!»

Κι' ἡ μικρὴ «στρατηγίνα» ἔσπασε
σ' ἓνα κλάμα ἀτέλειωτο μὲ λογιμούς.
Μιὰ πληγὴ, ποῦ μᾶλλον ν' ἀφήσῃ
βαθεῖα σημάδια, εἶχε ἀνοίξει μέ-
σα τῆς.

ΦΟΥΛΑ Ι. ΚΑΤΖΙΔΑΚΗ

Ο ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Μιὰ μέρα, ὁ Δημητράκης παραστά-
θηκε σὲ κάποιον παζάρι ποῦ ἔκανε
ὁ πατέρας του μ' ἓνα πωλητὴ χαλιῶν.
Αὐτοὺς ζητοῦσε τρεῖς χιλιάδες γιὰ ἓνα
χαλί. Ὁ πατέρας του δὲν ἔδινε παρὰ
δύο χιλιάδες. Βία ὁ πωλητὴς κατέβηκε
στὴς δύο ὀκτακόσιες. Καὶ τότε ὁ πατέ-
ρας τοῦ Δημητράκη εἶπε:

—Ἐλὰ νὰ κόψουμε τὴ διαφορὰ
στὴ μέση. Νὰ σοῦ δώσω δύο τετρακό-
σιες καὶ νὰ τὸ πάσω.

—Ἀς εἶναι, εἶπε ὁ πωλητὴς.

Καὶ τὸ παζάριμα, ἀπροσδόκητα, τέ-
λειωσε: Ἦρθαν σὲ συμφωνία.

Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωση τοῦ Δημη-
τράκη, ποῦ ὅστερα ρώτησε τὸν πατέ-
ρα του:

—Πῶς ἐκόφτισε τὴ διαφορὰ στὴ
μέση; Δὲν κατάλαβα...

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, τοῦ ἀπεκρίθηκε
ὁ πατέρας. Ζητοῦσε δύο ὀκτακόσιες,
τοῦ ἔδινε δύο. Ἡ διαφορὰ μας πόση
ἦταν:

—Ὀκτακόσιες δραχμές.

—Τὰ μισὰ τοῦ ὀκτακόσια;

—Τετρακόσια.

—Ὁραῖα. Ἐπρόσθεσα λοιπὸν ἐγὼ
τετρακόσιες δραχμές στὴς δύο χιλιά-
δες ποῦ τοῦ ἔδινε, κατέβηκε κι' ἐκεῖ-
νος ἄλλες τετρακόσιες ἀπὸ τίς δύο ὀ-
κτακόσιες ποῦ ζητοῦσε, καὶ συμφωνή-
σαμε. Κατάλαβες τώρα;

—Κατάλαβα. Βρήκατε δηλαδὴ ἐκεῖ-
νο ποῦ λέμε στὸ σχολεῖο «μέσον ὄρο».
Δηλαδή: 2800 καὶ 2000 μᾶς κάνουν
4800. Διὰ τοῦ 2, ἔχουμε 2400. Νὰ ὁ
μέσος ὄρος.

—Λάμπρά, παιδί μου! Τὸ κατάλα-
βες στὴν ἐντέλεια.

Κι' ὁ πατέρας ἐπρόσθεσε φιλοσο-
φικά:

—Ἄν οἱ ἄνθρωποι παραδεχόνταν
πάντα ἓνα μέσον ὄρο, ἂν ἔκιδαν ἔτσι
τίς διαφορὰς στὴ μέση, θὰ συμ-
φωνοῦσαν σ' ὅλα τὰ ζητήματα. Ἐπει-
τα, μὴν ξεχνᾷς πῶς ἡ ἀλήθεια στὴ μέ-
ση βρίσκειται!

Κι' αὐτὸ ὁ Δημητράκης τὸ κομπό-
δεσε.

Μιὰ μέρα, τὰ δύο μικρὰ ἀδελφία
τοῦ φιλονικοῦσαν.

—Ὅχι, καὶ ἔφτα, δεκαπέντε! φῶ-
ναξ ὁ Τότης. Τὸ θυμωμένο ποῦ καλὰ.

—Δεκατέσσερα! ἀντίλεγε ὁ Μί-
μης.

—Ὅχι, δεκαπέντε.

—Ὅχι, δεκατέσσερα!

—Εἶσαι βλάκας!

—Εἶσαι κουτεντὲς!

Κι' οἱ μικροὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰρθεῖν
στὰ γέλια.

—Ἐ! τοὺς φώναξε ὁ Δημητράκης
μπαίνοντας στὴ μέση. Οἱ ἄνθρωποι δὲν
κάνουν ἔτσι! Βρίσκουν τὸ μέσον ὄρο
καὶ συμφωνοῦν... Ποιὰ εἶναι ἡ διαφο-
ρὰ σας; Μιὰ μονάδα! Κόψτε τὴ στὴ
μέση καὶ συμφωνήστε. Πῆτε: ὁκτώ
κι' ἔφτα, δεκατέσσερα καὶ μισό. Καὶ
τελειώνει!

Ἀλλὰ μὲ μεγάλη τοῦ ἐκπληξή, εἶδε
τὸν Τότη νὰ ἐπιμένῃ: «Ὅχι! ὁκτώ κι'
ἔφτα δεκαπέντε. Ὑστερὰ εἶδε καὶ τὸ
Μίμη νὰ μετρᾷ στὰ δαχτυλὰ καὶ νὰ
παραδέχεται πῶς ὁ ἀδελφός του εἶχε
δίκιο: Δεκαπέντε!

Ὁ μέσος ὄρος δὲν ἐφαρμόζεται παν-
τοῦ ὅτε ἡ ἀλήθεια, Δημητράκη μου,
βρίσκειται πάντα στὴ μέση...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΚΥΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΝΟΜΑΛΟ κι' αυτό το καλοκαίρι. Τέλη Ματίου κι' αρχές Ιουνίου, — με το νέο ημερολόγιο, — είχαμε κυνικά καύματα. Κάμποσες ημέρες τότε εσκάσαμε από την πρωίμη ζέση και ρωτιόμαστε τι θάκανε τὸν 'Ιούλιο, ἂν εξακολουθοῦσε τὸ θερμομέτρο ν' ἀνεβαίνει εἰς... Κι' ἄξαφνα ξαναγύρισε χειμῶνας. Μὰ χειμῶνας σωστός. Βορριάδες, βροχές, κρύο, ἐπανωφόρια. Καὶ πάλι ρωτιόμαστε: αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ; τέλειωσε λοιπὸν τὸ καλοκαίρι; χιόνια θὰ πέσουν σὲ λίγο; Ἀλλὰ ὄχι, ὁ καιρὸς ἄρχισε πάλι νὰ ζεσταίνει. Ὅλο κι' ἀνέβαινε τὸ θερμομέτρο! ὥσπου, τὴν προπερασμένη ἐβδομάδα, — ἀρχές 'Ιουλίου, — ξαναγύρισαν ἀγριότερα τὰ κυνικά. Πέντ' ἔξη μέρες ἰδρώσαμε, ψηνόμαστε, ἀγκομαχοῦσαμε καὶ λέγαμε: «Δὲν τὴ γλυτώνουμε αὐτὴ τὴ φορὰ! ἔτσι θὰ πάῃ ὁ ὅλος ὁ 'Ιούλιος, ἴσως κι' ὁ Ἀύγουστος!»

Τὴν Παρασκευὴ τῆς ἐβδομάδας ἐκείνης ἔκαμε τὴ μεγαλύτερη φετεινὴ ζέση. Ἦταν μιά μέρα ἀληθινὰ πνιγρὴ. Τὸ βράδυ, σὲ θέατρο, καθισμένος σὲ μιὰν ἀκρὴ τοῦ καφερείου, κοντὰ σὴν πόρτῃ, ὅπου τοῦ κάκου περιμένα ἓνα ρεύμα, ἓνα φύσημα, ἓνα δροσίσιμα, ἔβλεπα τὸν κόσμον νὰ ὑποφέρει, ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ κινοῦν μὲ μανία βεντάλιες, ψαδάκια, μαντήλια. Καὶ συλλογιζόμουν μὲ φόβον τὴ φριχρὴ ζέση τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ Λονδίνου, τῆς Βιέννης. Σὲ μιὰ μέρα, — εἶχα ἰδῇ σὲς ἐφημερίδες, — μόνο σὲ Παρίσι ἔσκασαν δεκαπέντε ἄνθρωποι. Θέ μου! τὰ ἴδια θάχαμε αὐτοὺς μεθαύριο κι' ἐδῶ;... Ποῦ νὰ πάῃ κανεὶς γιὰ νὰ σωθῇ, σὲ ποὶ βοῦνὸ νὰ καταρῦγῃ, σὲ ποὶ ἀπογοιάσῃ;

Τὴν ὥρα ἐκείνη μπήκε σὲ θέατρο ἓνας φίλος μου καὶ, σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του μὲ τὸ μαντήλι, ἐκάθησε δίπλα μου μελαγχολικά.

— Τί ζέση ἀπὸς! τοῦ εἶπα.
— Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς τί θὰ κίμῃ αὐτοῦ! μοῦ ἀποκρίθηκε κοινῶντας τὸ κεφάλι.
— Αὐτοῦ; τί εἶναι αὐτοῦ;
— Θάχουμε ζέση τρομερή!
— Ποῖς σὲ εἶπε;
— Τώρα δὲ... μοῦ τὸ εἶπαν σὴν Ἀστυνομία.
— Καὶ ποῦ τὸ ξέρει ἡ Ἀστυνομία;
— Τῆς τὸ μῆνσε τὸ Ἀστεροσκοπεῖο.
— Τὸ Ἀστεροσκοπεῖο;...

— Ναί. Τὸ βαρόμετρο, λέει, τὸ δείχνει. Ἔρχεται κι' ἐδῶ τὸ «θερμὸ κύμα» τοῦ Παρισιοῦ.

— Δυστυχία μας!

Φοβήθηκα. Γιὰ νὰ μνησθῇ τὸ Ἀστεροσκοπεῖο σὴν Ἀστυνομία, κάτι θὰ ἔξερε... Ἐπρεπε νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας... Ἀλλὰ τί μέτρα μπορεί κανεὶς νὰ πάρῃ σὲ τέτοια θεομηνία;... «Θερμὸ κύμα» σοῦ λέει... Φεύγοντας ἀπὸ τὸ θέατρο, βροῖκα σὲ δρόμο ἓνα... γιαιρό. Αὐτὸς κάτι θὰ μπορούσε νὰ μοῦ ὑποδείξῃ. Καὶ τοῦ δηγήθηκα τὴν ἱστορίαν. Ἀλλὰ ὁ γιαιρὸς ἔβαλε τὰ γέλια.

— Τὸ Ἀστεροσκοπεῖο τὸ εἶπε; μοῦ κἀνε. Αὐτοῦ θὰ βρῆξ!

Ναί, ἀλήθεια... Τότε μόνο θυμήθηκα πὺς τὰ Ἀστεροσκοπεῖα σὲ τέτοιες περιστάσεις, πέφτουν ἔξω. Πίντα σχεδὸν γίνονται τὸ ἐναντίον ἀπ' ὅ, τι προφητεύουν! Ἀλλὰ νὰ βρῆξ πάλι;... Δὲν τὸ πιστεύω... Ἄς δροσίξῃ λιγάκι, ἄς κατέβαινε τὸ θερμομέτρο ἓνα βαθμὸ, καὶ θάμασε πολὺ πολὺ εὐχαριστημένο!...

Λοιπὸν — τί περὶ τοῦ πράγμα! — δὲν εἶχα φτάσει ἀκόμα σὲ τὴν ὁδὸν ἄρχισε νὰ φουῖ. Καὶ σὲ μιὰ ὥρα, ὁ δροσερὸς αὐτὸς ἀέρας δυνάμωσε τόσο, πὺς ἀναγκάσθηκα νὰ κλείσω τὸ παρὰθύρον τῆς κἀμαρᾶς μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ! Ὅλη νύχτα φουσοῦσε εἰς. Τὸ πρωὶ τὰ ἴδια. Βοριάς καὶ συννεφάκια. Τὸ θερμομέτρο, ἐννοεῖται, πῆρε τὸν κατήφορο. Δροσιά, ὅλο δροσιά. Καὶ τὸ βράδυ, ἔφ' ἤμουν πάλι σὲ θέατρο, ἐκεῖ πὺς ἔβλεπα χθὲς τὸν κόσμον νὰ σκιάξῃ, ἔπιασε ἡ βροχή! Σωστὸ ἀνεμόβροχο, μπόρα. Κι' οἱ ἄνθρωποι ὅτε γύρισαν σὲ σπίτια τους μὲ λάσπες!

Εἴτοι εἶδα, ἀκόμα μιὰ φορὰ, πόσο ἀβέβαιες εἶναι οἱ μετεωρολογικαὶ προφητεῖες. Κι' ἀκόμα εἶδα, πὺς ποτὲ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φοβάται καὶ νὰ πελαῖζεται γιὰ τὸ αὐτοῦ, πὺς δὲν τὸ ξέρει παρὰ ὁ Θεός... Ὅσοο μετὰ τὴ βροχὴ ἔδρῳσις γιὰ καλὰ. Οἱ ζέστες πάνε, τὸ «θερμὸ κύμα» πέρασε χωρὶς νὰ μᾶς... σαρώση, καὶ τὴν ἀκόμα πὺς σὰς γράφω, ὁ οὐρανὸς εἶναι δῶ κι' ἐκεῖ συννεφιασμένος καὶ καινούργια βροχὴ ἐτοιμάζεται.

Εἴτοι θὰ ἐξακολουθήσῃ; Τέλειωσε αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸ ζεστὸ καλοκαίρι; Μ' αὐτὲς τίς δροσιὰς θὰ πάμῃ ἴσως σὲ φθινόπωρο; Ἡ τὸ «θερμὸ κύμα» θὰ ξαναγυρῇ καὶ θάχαμε πάλι καμμιὰ ἐβδομάδα, σὲ τὴν προπερασμένη καὶ χειρότερη; — Αὐτὸ ποῖς νὰ μᾶς τὸ πῇ; Ὁχι βέβαια τὸ Ἀστεροσκοπεῖο!... Ὅπως δὲ ἔλπιζομε τὸ φετεινὸ καλοκαίρι, πὺς μᾶς ἔφερε τόσο πρῶμα τίς μεγάλες ζέστες, μπορεί νὰ τελειώσῃ πὺς γρηγορὰ ἀπὸ τὸ κανονικόν. Γιατὶ αὐτὸ τουλάχιστον εἶναι παρατηρημένο, καὶ γιὰ τίς ἐποχὰς καὶ

γιὰ πολλὰ ἄλλα πράγματα: ἡ πρῶμὴ ἀρχὴ φέρνει καὶ πρῶμο τέλος...

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὰ τελευταῖα αὐτὸ χιόνιον ἔχουμε μεγάλες καιρικὰς ἀνωμαλίες. Θάλεγε κανεὶς πὺς χειμῶνας καὶ καλοκαίρι «μετετέθησαν ἐναλλάξ» σὲ δημοδιόδοι καλοκαίρι. Τίς ἀνωμαλίες αὐτὲς τίς ἀπέδωσαν σὲ κάποιες καινούριες, μεγάλες κηλίδες; πὺς παρουσιάσῃ ὁ ἥλιος ἄλλοι προσητεύουν σὲ αὐτὰ καὶ τὴν ἐκρηξὴ τῆς Αἴνας. Ἀλλὰ ποῖς ξέρει! καὶ τὸ ἡφαίστειον μπορεί νὰ ξύπνησῃ ἐξ αἰτίας τῶν κηλίδων. Τί γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον πὺς νὰ μὴν ἔχῃ τὴν αἰτία τοῦ σιδὸν ἥλιου, — τὸν ἥλιον τὸν πατέρα καὶ τὸ βασιλεῖα;...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAUX)

ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Φίλη, Στέφανέ μου, τὸν σωτήρα σου! εἶπε ἡ κυρία Εἰρήνη πρίνοντας τὸ γιό της σὲ λαϊμὸ τοῦ Πιπιά.

Εἰς τὸν ἀναίσθητον, κοίταξε πότε τὴ μητέρα καὶ πότε τὸ παιδί. Ἐπειτα ἔφρε σὲ τὸ σῶμα τοῦ δάχτυλο ἐκεῖνο πὺς μιά φερα τοῦ εἶχαν γιαιτρέψει, τοὺς ξανακοίταξε πάλι κι' ἔφρε.

Αὐτὸ τὸ συνήθιζε πάντα ὁ Πιπιάς: νὰ τοὺς δειχθῇ τὸ δάχτυλό του καὶ νὰ τοὺς θυμίσῃ ἔτσι τὴν εὐεργεσίαν τους, πὺς αὐτὸς δὲν τὴν εἶχε ἐσχάσει...

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴν, πρωτὶ-πρωτὶ, τὰ παιδιὰ ὅλα ἦσαν σὴν προκυμαία καὶ στεκόταν σὴν γραμμῇ, μὲ τὰ γιορτινὰ τους. Ὅταν ἐσήμανε ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, ἐκίνησαν. Περπατοῦσαν ἐν ὁλοῦ καὶ κρατοῦσαν ἀπὸ μιὰ λαμπάδα. Γιατὶ ὅταν ἐκινδύνεσαν σὲ Βράχο τῶν Γλάρων, εἶχαν τάξει σὴν Παναγίαν τὴν Ἐλεούσαν, ἂν σωθῶν, νὰ εἶνε σὴν ἐκκλησίᾳ τῆς ἐν ὁλοῦ καὶ νὰ τὴν λειτουργήσουν.

Μπροτὰ πῆγαιναν τὰ παιδιὰ κι' ἀπὸ πίσω οἱ εἰκογενεῖς τους. Οἱ γονεῖς τοῦ Στέφανου τελευταῖοι.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ ἐρημικὸς τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ μὲ τὰ ἐξοπλισμένα, μὲ τὸ σταυρὸ, μὲ τίς σημαῖες καὶ μ' ὅλους τοὺς γωρᾶνοὺς, ἐκινεῖτο νὰ πρὶς ταντῆσῃ τὰ παιδιὰ. Ἄντρες καὶ γυναῖκες φερούσαν τὰ γιορτινὰ τους. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου συναντήθηκαν οἱ δὺς συνοδείες καὶ μὲ ψαλμοὺς καὶ βανους ἐφθασαν μάλι σὴν ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσας.

Στὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ὁ παπὰ ἔβγαλε καὶ λόγον. Μίλησε σὲ τὸν

τοῦ Πουλίγγου καὶ τοὺς εἶπε τὰκόλουθα:

«Τέκνα μου ἀγαπητά, Παρακούσατε προχθὲς τοὺς γονεῖς σας καὶ γιὰ τὴν παρακοή σας αὐτὴ, ὁ Θεός, εἶδεν, σὰς τιμώρησε. Ὅταν κινδυνέσατε διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν Βράχο, βοηθούσατε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἐδόθησεν κι' ὁ Θεός. Ὅταν εἶδατε μπροστά σας τὸ θάνατον, προσερχθήκατε σὲ τὸν Θεὸν κι' ὁ Θεός ἀμέσως σὰς ἔσωσε.

«Τὸ πάθημά σας τοῦτο ἄς σὰς γίνῃ μᾶθημα, τέκνα μου ἀγαπητά! Νὰ ἔχετε ὁπακοή καὶ σέβας σὲ τοὺς γονεῖς σας, νὰ μὴν τοὺς συγνώζετε, νὰ γαπάζετε μεταξὺ σας καὶ, ὅ, τιδὴποτε σὰς τύχῃ, πάντοτε νὰ ἔχετε τὴν ἐλπίδα σας σὲ τὸν Θεόν.

«Ἐξέρτε πολὺ καλὰ, παιδιὰ μου. ποῖς ἔσωσε τὸν Στέφανον. Στὴν ἀρχὴ ἐνομίσταμε πὺς ἔγινε θαῦμα, πὺς τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἔσωσε Ἀγγελὸς Κυρίου. Ἀλλὰ καὶ πάλι αὐτὸ πὺς ἔγινε, μὴπως τάχα δὲν εἶναι θαῦμα; Καὶ ἐπειδὴ ὁ πανάγαθος Θεός, ὅταν θέλῃ νὰ κἀμῃ ἐκεῖνο πὺς ἔχει ἀποφασίσει, μεταχειρίζεται πολλὰς φορές τοὺς ταπεινότερους ἀνθρώπους, γι' αὐτὸ μὴθετε, παιδιὰ μου, νὰ φέρεσθε πρὸς κάθε ἄνθρωπον μὲ καλὸ τρόπο καὶ νὰ μὴν περιφρονῆτε ποτὲ σας οὔτε νὰ πετράζετε κανένα!»

Αὐτὰ εἶπε ὁ ἐφημέριος. Καὶ στὰ παιδιὰ ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωση τὰ λόγια του.

Ὅταν γύρισαν οἱ μικροὶ μας φίλοι σὲ χωριό, τοὺς περιμένε μιὰ μεγάλη κι' ἀνέλπιστη εὐχαρίστηση. Ὁ κ. Γεώργιος, ὁ πατέρας τοῦ Στέφανου, εἶχε παραγγεῖλει νὰ στήσουν μιὰ μεγάλη σκιάδα σὴν παραλία. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν σκιάδα, ἦταν στρωμένο ἓνα μεγάλο τραπέζι μὲ κάθε λογῆς φαγὴ, ἄφθονα γλυκίσματα, ὠραία φροῦτα καὶ μπουκάλια μὲ καλὸ κρασί.

Ἀρχηγὸς αὐτοῦ τοῦ συμποσίου, συμ-

ποσίαρχος σὰ νὰ λέμε, ἀνκηρύχθηκε ἀπ' ὅλους ὁ Στέφανος. Αὐτὸς δὲμος εἶπε πὺς ἡ ἀρχηγία ἔπρεπε νὰ δοθῇ σὲ τὸν τοῦ Κυριῶ, γιὰτὶ σ' αὐτὸν ἄξιζε.

Ὁ μικρὸς ἦρωας δὲν εἶπε ὄχι. Κι' ὅπως σὲ Βράχο τῶν Γλάρων ἔδειξε τόση γεναιότητα, δραστηριότητα κι' ἐξουσία, ἔτσι καὶ σὲ τὸν παῖδα ἔδειξε τόση ἡλικία καὶ εὐθυμία, πὺς ἐπέρασε ὅλους τοὺς συντρόφους του καὶ φάνηκε πὺς πὺς ἦταν ἄξιος νὰ τοὺς διευθύνῃ καὶ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ πολέμου, — τὴν «ἐφοδο» κατὰ τῶν φαγῆτων καὶ τῶν γλυκισμάτων ὅπως ἔλεγε ὁ κ. Γεώργιος, — νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ νὰ ἔχῃ τῶν παιδιῶν καὶ συμποσίαρχος.

Λίγες ἡμέρες ἀκόμη ἔμειναν σὲ χωριὸν ὁ πτεράς κι' ἡ μητέρα τοῦ Στέφανου. Ἦταν πιά καιρὸς νὰ γυρῶσιν μαζί του σὴν πόλιν τους.

Ἀποζημιώσιν τὸν καπετάν - Κυριῶ καὶ τοῦ ἀγόρασαν μιὰ καινούργια θάρκα, καλύτερη ἀπὸ κείνη πὺς ἔκαφε ὁ γιός του σὲν Βράχο τῶν Γλάρων. Καὶ γιὰ νὰ δειξῇ τὴν εὐγνωμοσύνην του, ὁ φαρὰς γύραψε τὴν ἄδεια νὰ ὀνομάζῃ τὴν θάρκα τοῦ «Στέφανου» καὶ τὸνομα τοῦ ἀγαπημένου παιδιοῦ γράφηκε μὲ χρυσὰ γράμματα σὴν πλώρη.

Ἐπίσης ὁ μικρὸς Κυριῶ, ὁ ἐγγονὸς τοῦ Ἀβαντῆ τοῦ Ἀβαντῆ τῆς Ταμπούνας, ἔλαβε δῶρον ἐν ἀγαπημένῳ ρολογιῶν, μὲ τὴν ἐπιγραφή αὐτὴ χαράχνη σὲ σκεπασμα:

«Εἰς δὲς μπροστὰ σὲ τὸν...» (Σελ. 253, στ. α'.)

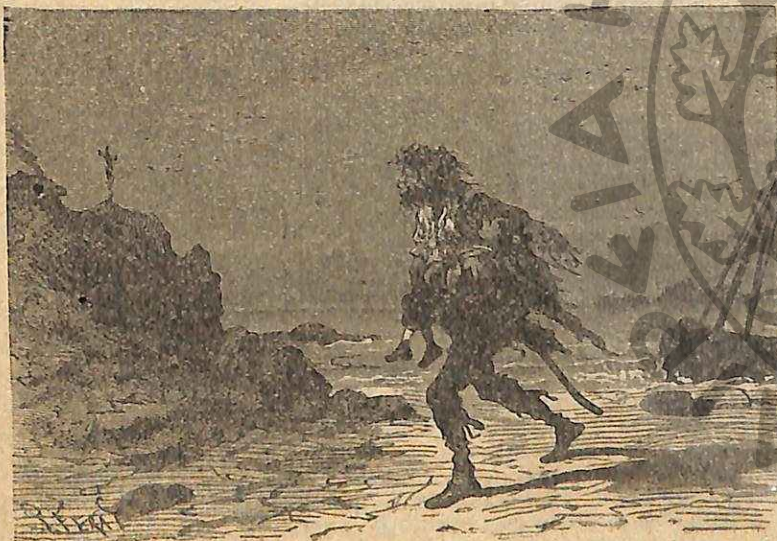
«Στὸν Πέτρο Κυριῶ, ἔτιων 12, ἐνθύμημα τῆς 15 Σεπτεμβρίου».

Περὶτὸ νὰ ποῖς πὺς δὲν λησμονήθηκε κι' ὁ Πιπιάς. Ἀληθὴς ὁ πρῶτος πὺς βοηθήθηκε ἦταν αὐτός, ὁ σωτήρας. Ἀλλὰ πὺς νὰ τὸν ἀνταμείψουν τὸν δυστυχισμένο; Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκαν νὰ τοῦ κτίσουν μιὰ μικρὴ καλύβα, ἢ νὰ τὸν στείλουν σὲ κανένα φιλανθρωπικὸν κατήχημα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἦσαν ἀκατέρθωτα. Γιατὶ ὁ Πιπιάς δὲν ἦταν σὲ κατὰστασιν νὰ προσέχῃ τὴν καλύβαν, νὰ τὴν φυλάξῃ, νὰ τὴν διατηρῇ ὥστε, σὲ τίποτα δὲν θὰ τὸν ὤρελινε. Νὰ τὸν κλείσουν πάλι σὲ κατὰστασιν ἦταν ἀδυνάτον, γιὰτὶ ὁ Πιπιάς δὲν ἦταν συνειδημένος νὰ κάθεται μέσα ἀνεπαντίας ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ τὴν νύχτα ἀκόμα, τριγυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπὸ τὸνα χωριὸν σὲ ἄλλο: ἄσχημο πούλι, πὺς ὅπως κληθεῖ δὲν ἐργάζεται.

Περὶτὸ στήσαν σὲν παρὰ τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, πὺς τοῦ ἔδωκαν κι' ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ φροντίξῃ τὸν ἄποικο χωράλιον σὲ δὲ, τ' χρειαζόταν.

Τέλος ἦλθε κι' ἡ ὥρα νὰν χωρῶσιν. (Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Σ.

«Ὁ Πιπιάς μὲ τὸ πολὺτιμον φορτίον του...» (Σελ. 253, στ. β'.)

80 ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑΝΘΗ

Τίνθη όσο ζούνε
Κι' όσο άδουνε
Και πριν μαδίτουν,
"Όλος ο κόσμος τ' αγαπάει.

Μά σαν κοπούνε
Και μαθαίνουν
Και ξεμυρίζουν,
"Όλος ο κόσμος τ' αμείνει.

"Ετσι και μένα,
"Αλλά... και σένα,
Και τον καθένα,
Μιά τέτοια μοίρα μ' αμείνει.

Μαντάμ ντε Τεμπ

ΤΟ ΧΩΡΙΑΤΟΠΥΛΟ

(Αρ. 60. Έργο. 60)

— Μήτσο;
— Ήες!...
— Βρε, ξεκουμπίσουν να π'ας
στά χωράφια, για χόρτα! Πλάκασε
γύμνα. Τι θά φάμε;

...Ο Μήτσος, εν' άγόρι ως
δώδεκα χρονώ, έζησε, βυστικά,
το σούγιά του και το καλάμι που
έζησε, στην τσέπη του και μ'ήκε
στην κουζίνα. — Η μάνα του
ξεκούμασε ένα καλάμι, που κρεμό-
ταν σ' ένα καρφί στον κεντημένο
άσβεστοχο και του ίδωσε,
λέγοντας: «Αντε, κουνίσουν κοι-
μισμένε. Η χύτρα βράζει στη
φωτιά. Πότε θά μαγειρέψω».

Ο Μήτσος, πέρασε το καλάμι
στο χέρι του, και ξεκίνησε για
το χωράφι. Προχωρούσε σιγά και
το ήλιο καμένα ξυπόλητα πόδια
του, βουτούσαν ως το γόνατο
μέσα στο παχύ χορτάρι. Πότε-
πότε, έσκυβε για να ξεριζώσει
κανένα ζοχό ή ροδί και τ'ό-
ριχνε στο καλάμι. Μά φαινόταν
να μην έχει διάθεση γι' αυτή τη
δουλειά κι' αν εξακολουθούσε
έτσι, δέ θάτρωγαν ούτε... αύριο
το γύμνα.

Σε λιγάκι, έφτασε σε μιά με-
γάλη καρδιά, που ο κορμός της,
πολύ χοντρός και σκληρός,
σαν σκαμνί. — Ο Μήτσος, κά-
θισε κι' έβγαλε από την τσέπη
του το καλάμι που είχε κρύψει
βυστικά όταν τον σώνασε η μά-
να του. Είταν μιά μικρή φλογερά
που τ'έπαινε τον, με το σου-
γιό. Τού άφισε να φυσά στις τρύ-
πες και να βγάξει ήγους, πότε
σιγανούς, απ' τους — σαν τ' ή μου-
μούρισμα του άέρα μέσα στα
πυκνά φυλλώματα των δέντρων —
και πότε δυνατούς, στριγγιλι-
κούς σαν φωνές άρπαχτιών που-
λιών.

"Αρχισε να παίζει, αλλά ο ήλιος
του ήθελε ύπνος και το κεφάλι
του έγειρε στον ήλιο. Η φλογερά,
ξεφύγοντας απ' τα χέρια του,
πέφτει στο καλάμι με τα λιγοστά
χορτάκια.

Τι γλυκός ύπνος!.. Μά να, έ-
ξαφνα ξυπνάει τρομαγμένος, γιατί
βλέπει ένα φοβερό όνειρο. Πώς

τάχα ήρθε η μάνα του να τον γυ-
ρέψει, γιατί πλάκωσε με τη μέρι,
κι' άμα τον βρήκε κοιμισμέ ο,
μ' άδειο καλάμι, άρχισε να τον
κτυπά με μιά μεγάλη γλίτσα. Κι'
από τον πόνο ξύπνησε...

"Αι τι φτηνά που γλύτωσε!
Δέν είταν παρά όνειρο. Στην ώρα
όμως φάνηκε η μάνα του από
μακριά, φωνάζοντας: — Τι έγι-
νες βρε; Γεμπελή! Στάσου να
σου δείξω!

Κι' όσπου να συνέλθει από
την έκπληξη ο Μήτσος και να το
βάλει στα πόδια, τον έφτασε και
το ύδωρ της χροιάς του!..

Πώς βγαίνουν καμιά φορά τα
όνειρα!..

Χιώτικο Τριαντάφυλλο

Η ΜΗΤΕΡΑ

(Αρ. 61. Έργο. 61)

Σε μιά μεγάλη πόλη της Ιτα-
λίας, στη Φλωρεντία, βγήκε μιά
ρέμα ένα λιοντάρι απ' το κλουβί
όπου το είχαν κλεισμένο.

"Όταν παρουσιάστηκε μέσα
στους δρόμους, οι κάτοικοι τρο-
μαγμένοι έτρεχαν σ' όλα τα μέρη
για να σωθούν.

Μέσα στο πλήθος, ήταν και
μιά γυναίκα. Καθώς έτρεχε αυτή
της έπεσε το παιδί της που το
κρατούσε στα χέρια της.

Το λιοντάρι που την άκολου-
θούσε από κοντά, άρπάξε το παι-
δι στο στόμα του, έτοιμο να το
καταπιεί.

Μά η μητέρα, χωρίς να φοβη-
θί διόλου, γύρισε πίσω και πλη-
σίασε το λιοντάρι: «Δός μου το
παιδί μου! Δός μου το παιδί
μου!» τού φώναξε κλαίγοντας με
φωνή παρακλητική.

Το λιοντάρι σται άτρες έκπλη-
κτο, κοίταξε την γονατισμένη
μπροστά του γυναίκα και άφησε
σιγά — σιγά κατά γής το παιδί,
που δεν είχε καμιά πληγή. "Ε-
πειτα τράβηξε και χώθηκε σ' ένα
δάσος που ήταν εκεί κοντά.

"Η στοργή της μητέρας για το
παιδί της είναι δυνατότερη κι'
απ' τον φόβο του θανάτου.
(Παράφρασις) Πέντε — Φρής

Τ' ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(Αρ. 62. Έργο. 62)

— Μαμμά, έχω έπληρα τ' αυγό
μου, πάρε και σείς, πάρε όλοι...
"Εμπρός! ποιος κάνει τέτα; φω-
νάζει η "Ελεντίσα, μόλις που εί-
χαν καθίσει στο τραπέζι, τη νύχτα
του Μεγάλου Σαββάτου.

— "Εγώ! άπαντ' η Στέλλα, κι'
άδραξε ένα όρατο κόκκινο αυγό
έλα, "Ελεντίσα, βάστα το καλά
για να χτυπήσει...

— Τέλει... Καλά, κάνει η "Ε-
λεντίσα, περίμενε να μου το σπά-
σης... Πάψ! και σπάει τ' αυγό
της Στέλλας...

— Μαμμά, έχωσαι να κάμω
με μαζί;

— Χριστός άνέστη! — "Αληθώς
άν... λυόμα τ' αυγό του μα-
μμά!

— Τώρα, μαμμά, έλτε σείς,
Νίκο, Μαρί α, θεία!.. Μά τι ό-
ραίο το δικό μου αυγό! όλωνών
τά έσπασε! "Όποιος έχει, έδω...
έ, ώ σπάω αυγά... πάψ! πουψ!

Και η "Ελεντίσα θριαμβεύει
παντού τρέχει δεξιά κι' άριστε-
ρά, σπάει όλων τ' αυγά... Πάει
και τού θείου, πάει και το μεγάλο
χουσαφι αυγό του Ντιντ'η. "Όλοι
παρακολουθούν τα θαύματα της
"Ελεντίσας και γελούν... "Άλλοι
πάλι άπορούν.

Πάνω στο τραπέζι, ανάμεσα
στα ραγισμένα και σπασμένα αυ-
γά, είναι κι' ένα ξεθωριασμένο, μυτερό
αυγό, που δεν το πρόσεξε και
δεν το καταδέχτηκε κανείς.

"Ο μικρός όμως ξαδωφάκος,
ο Μπέμπης, το παρατήρησε: Δε-
λτίσα, θές να κάνωμε Χριστός
"Ανέστη; φωνάζει δείχνοντας το
ξεθωριασμένο αυγουλάκι του. — "Ω,
ώ! λέγει ειρωνικά η "Ελεντίσα,
τό σπουδαίο σου ταυό που θά
σπάση το δικό μου! έμπρός, χτύ-
πα να δούμε.

Και όμως!
Τό ξεθωριασμένο αυγό του
Μπέμπη, έσπασε το όραίο κι' ώς
την ώρα αυγό θαυματούργου αυγό
της "Ελεντίσας!

Πανταχού Παράν

ΕΝΟ ΑΓΡΥΠΝΟΥΣΑ

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ

(Αρ. 63. Έργο. 63)

"Ηταν ένα άγριο χειμωνιάτικο
βράδυ. Έξω έκανε κρύο φοβερό
και ο άγέρας φυσούσε τόσο δυ-
νατά που συνέπαιρνε ό,τι έβρισκε
στο διάβα του.

Καθόμουν αλεισμένη στη ζε-
στασία της καμφούλας μου κι'
εδιάβαζα κάτω από το πράσινο
φως που σκορπούσε το χρωματι-
στό άμπαζούρη της λάμπας. Είχα
βυθισθί στο διάβασμα, όταν έ-
ξαφνα άκουσα μιά δυνατή βρο-
ντή, που όλο το σπίτι τράνταζε.

Μ' ένα πήδημά, βρόδηκα κοντά
στο παράθυρο. Από μέσα από
το τζάμι, έβλεπα έξω στο σκο-
τάδι τα δένδρα του κήπου, που
κουνιόνταν και που οι κορμές
των άγγιζε η μιά την άλλη, λες
κι' ήθελαν ν' αγκαλιασθούν.

"Η άστραψή, που έαίχταν όλο-
ένα τον μολυβένιο ουρανό, έφώ-
τιζαν τη γή κι' έτσι μπορούσα
να βλέπω, πιο καθαρά το μεγα-
λύερο μέρος του κήπου.

Σε λίγο γύρισε και κάθησε
πάλι μ' όλο στο γραφείο μου και
άρχισε να μου να πλανιέται
έλευθερα σε περασμένα πράγα-
τα, που μου θύμιζαν μιά ζωή
ευτυχισμένη, ζωή χωρίς στενα-
χώριες κι' έγνοιες. "Ετσι άφη-
ρημένη, άκουσα το μεγάλο ρα-
λόγι που σπιτιού να κτυπά μεσα-
νυχτα.

Η βροντ' έξακολουθούσε να
διακόπτει το μονότονο σύγγραμμα
του άγ'ρου. Και, νι! πέφτουν οι
πρώτες στάλες και σιγά — σιγά,
όσο έπαισε ο άγέρας, τόσο κι' έ-
πεφταν πειδι μεγάλες, ως που σε
λίγο άρχισαν να μ'ήν ξεχωρί-
ζονται πιά...

Γυναίκα

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΥ

(Αρ. 64. Έργο. 64)

Μιά φορά ένας Βερολινέζος
ζητούσε δημοσία θέση από τον
πατριώτη του Βασιλέα της Πρω-
σίας Φρειδερίκο τον Μεγάλο.

— Από πού είσαι; τον ρωτά ο
Βασιλιάς.

— Από το Βερολίνο, Μεγαλει-
ότατε, άπαντ' αυτός.

— Πήγαινε! του λέγει ο Βασι-
λιάς θυμωμένος: όσοι είναι από
το Βερολίνο, δεν διοικούν καλά.

— Συγγνώμη, Μεγαλειότατε,
του άπαντ' άτάραχος αυτός. "Εγώ
έδω έξω δύο Βερολινέζους κα-
λούς και γινωστούς.

— Ποιοι είναι;

— "Ο πρώτος, Μεγαλειότατε,
είσαι Σείς, ο δεύτερος είμαι
εγώ.

Τότε ο βασιλιάς δεν μπόρε-
σε να μη γέλαση και τού έδωσε
τη θέσι που είχε ζητήσει.

Νηρηίς τ' Ανθών.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τάκης: — Πές μου, σε παρακα-
λώ, τι θά π'ή je ne sais pas;
Νίκος: — Δέν ξέρω.

Τάκης: — Δέν ξέρεις; ! Κοίμα
που έχεις και δίπλωμα στα Γαλ-
λικά!

"Επ'αλή από του Ναρκίσσου

"Η μαμμά διαβάζει στο παιδά-
κι της ένα βιβλίο με εικόνες:
— "Ο δέ όνος ήρχισε να τρέ-
χ'... Νά ο όνος. Τόν βλέπεις;

Και ο μικρός βλέποντας την
εικόνα:
— Τι όνος μου λές, μαμμά; Αυ-
τό είναι γαϊδούρι!

"Εσ'αλή από της Ροδόδ'φνης

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Της Α'. Περιόδου (1879-1893)
από τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν όκώμη μόνον οι έξης
επί: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος και 20ος. "Εκτοςτος τόμος
δ' 15, ταχυδρομικώς δέ άποστέλ-
λόμενος δ' 16, διά το "Εσωτε-
ρικών και δ' 20, διά το "Ε-
ξωτερικών.

Της Β' Περιόδου (1894-1922)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 29 εν όλω. "Εκτοςτος τόμος
άρρατος δ' 47 και ραμμένος
δ' 50. Ταχυδρομικά τέλη έκ-
απτον τόμους προσθετέα εις τας
άνω τιμάς: Διά το "Εσωτερικών
δ' 2, ο άρρατος και δ' 5, ο
ραμμένος, διά δέ το "Εξωτε-
ρικών δ' 12, — είτε άρρατος είτε ρα-
μμένος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Ευχαριστώ. Μικρασιατάκι, για
την έρώση του Σουλίου που θά με
αυταίτη εις δα παιδιά δέν με έξουν.
Πες του μικρού άε'ρου σου που τόσο
λυπηρέταις τέλος του "Εστού καίτ'ς
Ρηνουλάς, δ'ι κι' άλλες τέτοιες έστο-
ρίες θά διηγηθ' στα μικρά μου παι-
διά ή Κυρά Μ'έρβα.

Ελάμε πολύ καλά, Καρταϊνάκη
Σου έστειλα 3 τετράδια. Γράφε μου
τώρα συχνά και μη φοβάσαι: τα γράμ-
ματά των καλών μου παιδιών δέν με
κουράζουν ποτέ, σ'άγει, καθώς είπα
παραπάνω, να είναι καθαρογραμμένα
σαν τα δικά σου. Δέν θάλω να σου πώ:
πώς το γράψιμό σου είναι καλλιγρα-
φικό: είναι όμως ζωηρό κι' ευανά-
γνωστο.

Σου έστειλα, Κόρησσε των "Α-
χαρνών, 10 τετράδια. Χαίρω που γί-
ναις φίλες με την "Ηλιογέννητη κι'
έχεις άλληλογραφία. Συχαρητήρη
στον άδελφό σου για τον προβιβασμό
και τους επαίνους των καθηγητών. Και
δέξαι σου είμαι περήφανη για τέτοια
Διαπλατόπουλα!

Πού μου άρεις, "Αφριμέντο
Κύμα, ή περιγραφή της ζωής σου στη
δροσική αυτή έξοχή. Νά, με τού:
τόμους μου, τα γραμματόσημά σου
και την έλευθερία σου θά περάσει το
καλοκαίρι λαμπρά. Παράνετο τόνομα
"Αίολος γιά... γαϊδάρω. "Αλλά χι-
ριτωμένη αυτή ή φωλιά των χελιδ-
νών στην όρη του διαδρόμου, μέσα
στο σπίτι...

Και το δικό σου γράμμα δροσερότα-
το. "Ασπρο Συννεφίκι Χίρην μά-
λιστα που έαναβρήεις εκεί τους περσι-
νούς σου φίλους, τούς καλούς ανθρώ-
πους που σ'άγατούν, σου λένε ιστορίες
και σου δείχνουν ένα σωρό πράγματα:
τόν κύρ "Ασημέννη τ'όν ψαρά: τ'όν
μάρμαρ Σπύρο τ'όν τσουκαλά. "Ας μ'ήν
έβρουν γράμματα. Αυτοί οι άρχαι-
ματοί μας μαθαίνουν κάποτε π'ή χρή-
σιμα πράγματα από τους σοφούς...

Κάποια μαθήματα έχεις έλπω,
Δοξαμένη Φουστανέλλα, για κα-
λοκαίρι: "Αγγλικά, Γαλλικά, πιάνο.
Χαριστά τα υπένα και τα βιβλία που
σε άτασχολούν πολύ. "Ας είναι, έπί-
ζω να βρίσχη: καιρό κάπου κάπου να
μου γράψ'ς. Για την καθυστέρηση του
φύλλου π'αίει βίβλια ο ταχυδρόμος
της: γειτονιά; σ'α. Νά κάμεις παρά-
νομα στη διέννηση του Ταχυδρομείου.

Πολύ πρόνοια κάνει ο μπαμπάς,
Γερμανόπου, που δέν σ'α: έπιτρέπει
να διαβάζεις άλλο περιοδικό από το
δικό μου. Για την άπόφασή σου χαίρω
πολύ και σ' εύχαριστώ για την τ'όση
άγάπη.

"Ο κ Φαίδων, Φίλιππε Σ. Α., σ'
εύχαριστεί για το γράμμα σου. "Α-
φού τα παρακολούθησ' δια με τόσο έν-
θερο, θά είδες ίσως και τούτο. Μιά
έφημερίδα έγραφε προχθές: "Ενα γαλ-
λικο έργο, που παίζεται τώρα σ' ένα
θέατρο, όλοι οι κριτικοί μας το βοή-
κον άσπασούρηγαν. Τού κ. Στενοπού-
λου τα έργα συνήθως τα κατηγορούν.
Και όμως το γαλλικό έκείνο είναι δέκα
φορές καλύτερο κι' από το τελευταίο
του κ. Στενοπούλου! Βλέπεις λοιπόν
δ'ι ύστερα άναγνωρίζουν και δ'ι καμ-
μιά έντύπωση δέν πρέπει να σου κάνουν
αυτά.

Όλαιάς "Επιστολάς μου έστειλαν
αυτήν την έβδομάδα κι' οι έξης: Θε-
ανώ, Ροδοδάφνη, Διαβολογιατρος

(με σίγους), Πουλί της Καταιγι-
δος, "Ασπρο "Αραπάκι, "Ελλη-
νική "Ιωνική, "Ερωτική Φίσι,
Νησί της "Αφροδίτης, Καλλιανέ-
τσας, Χουσαφί, Δημ Θεορα-
νίδης, Μυρμήγκι της Διαπλά-
σεως, Γκιζοπού, Μικρά Χωρία
τοπούλα, Φασουλής και Πολέμι-
σής της: Πατρίδς — "Εστ'έλεσ'ς
τας παρρηγ'ες των και τούς εύχα-
ριστώ ό ους για τα καλά τους λόγια,
ζεσταθώματα κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Οδον ψευδώνυμον άγκυλίνεται ή ά-
ναστροφή, αν δέν συνοδεύεται από του
δικαιώματος δ' 5. Τα άγκυλόμενα ή
άναστροφικά ίσχυουν μέχρι της 30 Νοί
αυγούστου 1923. "Όσα συνοδεύονται
από Α, άνήκουν εις άόρια και δα από
Κ, εις κορίτσια!

Νέι Ψευδώνυμα: Περούς, α. (!!)
Πασά Τέμπας ή. Μυστηριώδης
"Υπνωτιστής, α. (Φ1) Παντούφια,
κ. (Περίδρομος). Δρότος Φρό-
κος, α. (ΚΦ). "Αδρονύλα; α.
(1Κ). Δέων της: Οιδάσης, α.
(ΝΜ). "Ασπρη Καμέια, κ. (1Κ).
"Ινέτα, κ. (1Κ) Καλαματιανό
"Αγέρι, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Διά 1 όος 3, το πολύ προτάσεις
δ' 1.50 Διά τας περιλήψεις
έπειτα 30 ή έξης.

Μ. Μ. έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν.
— "Ο "Αγγελος "Ελρήνης με
Κόρησσε των "Αχαρνών, Φίλι-
ππου, Κερκυραίου, Ακράτ. Γέλιο,
Φράουλα, Μάγισσα — δ Γκόρμπιο
με Σαντέλω, Μπαγιαντέρα, "Ερ-
μα, "Ερωτα τ. Κινιτάχ Μπολσε-
βίκο. — το "Αστρο της: "Αγάπη με
Φάουσαν, Τριανταφυλένια Σου
λιωτοπούλα, Μαργαρίτα, "Αβιο-
ρέττα.

"Η Διάπλασις άσπάζεται τους φί-
λους της: Φαργολέττα, α. "Ασκήσεις
γράφονται σ' κοινό χαρτί ή σ' τετρα-
διο ή Σ. έχει ψευδώνυμο, αλλά δέν
μπορώ να σ'ό πώ βίβλια.) "Ανάδη-
μον (δυστυχώς δέν μπορώ να κάμω
έπαιρηση, αφού τώρα δέν δέχομαι άλ-
λά και να δέχομαι, πάλι δέν θά έ-
κριν' αυτή το π'όημα, γιατί δέν είναι
τεχνικό!) "Αθηνά, Χ. (έχει καλώς:
αλλά μη βλέπετε παντού έχθρους: και
κατακόπου!) Ζηγομάς (θά δημο-
σιεύη) Σαούρη Α. Τριανταφυλένια
και για το περιοδικό που βράζει με
πολυγράφο και για όλα: έ, καμιά
μ'α, που έστειλ'ς! Τηλαυγή Φάρον
(λυπούμαι, αλλά δέν άνακατεύομαι: α
αυτά τα λ'αίτερα: μη γράφεις σ' ά
γνώστους, μη στέλλεις τίποτα. τίποτα
αυτό είναι το καλ'τερο.) Μ'αριστα-
τάρον (έστειλε 20 τετράδια) Σιλά-
βα (τά έστειλα!) Παλιτόσον (χαίρω
που έγενες καλά: έστειλα δύο φακέ-
λους λευτοχαρτού: δ κ. Φαίδων έγρα-
ψε γι' αυτό το ζήτημα φέτος) "Αόρ-
τη Πυγμάχον (αί άγγελίαι: δημο-
σιεύονται με την σειρά που λαμβά-
νονται) Υδόν του Ταύρετον (έδ' ο
δ'όν Σινδρομ'όν, Κερ. Η!) Γελα-
σίαν (αφού είναι ή ύποτροπία σου,
κάμε την) Καροπούλα του 21 (έ-
λ'αφ'ηται έκτακτως) Συναρταίνην
Αύραν (πολύ άρ'ατος: δ "Ανακαθ'ος,
μπαρβό!) Π'αρηγ'η: (μη φοβάσαι!)
Δημ. Βεν. (άε'χο, δέν δημοσιεύω
τέτοια) Κόρητα Μοντεχόρστον και

"Αρχιδέβ'ολον (χαίρω που ή για τη
φίλι που συνδέσασ με την άγάπη
μου) Καροφ'ραύστην (έδωκα! το
φύλαξ' μόνο να το διαβ'ω!) Ανά-
νυμον (ανώνυμο ποί;) Χ. Χ. Χαίρ.
(όπως θέλεις γάμε) "Αφελή Κντρι-
οπούλαν (θά το διαβ'ω!) Ζάν Σε-
πάρ (για στοιχήματα δέν άνακατεύο-
μα) Φ. Ν. Δημ. (εύχαριστώ πολύ
για το έστειλ'μα και για δα γρά-
σεις: περαστικά του άδελφού σου)
Τριανταφυλένια Μπουκετάκι, Γε-
ροδ'ημον κτλ. κτλ.

"Αργιολέττα, "Αρησίλαον
Κωτήν, Σφρηή Παίτα, "Αδ'ων
Περίστερ'ιν (έστειλα.)
Είς όσας έπιστολάς έλαβ' μετ'ι
την 24 "Ιουλίου, άπαντήσω εις το
προς έχ'ς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧ'ΤΙΝ το 209 Διαγωνισμ'όν.
Αί λ'σεις δέσται μέχρι τ. 23 Σεπτεμ.

422. Δεξιόχειρος
Σε πόλη μιά ο τοι κ'ήποτε
Πάει βασιλιάς Σπαρτιάης
Και γίνεται άλλος βασιλιάς
"Αρχαίος "Ασιάνης.
"Εσ'αλή από του Κομήτου

423. Συλλαβόφιλος
Αυή σύμφωνα μ' άποτελούν
μιά όλοι με φοβούνται,
Γιατί άμα κ'ιμουν το κακό.
Με μένα τιμωρούνται.
"Εσ'αλή από του "Αγγέλου Βιόνης

424. Αναγομματισμός
Σημείο του όρίζοντος
"Αναγραμματομένο
Σημείο από της σελ'φως
Γίνεται το καίμενο.
"Εσ'αλή από της Θέλης

425. Αίνεμα
Κάτι κάνω κι' ενεργώ...
Θέλεις τώρα να το βρής;
Νά μετρήσ'ς: ώς τα δύο
Και στα ρήματα να ιδής.
"Εσ'αλή από τ. Κυμα. Κναυοεύου

426. Κυβέλεξον
**** = Διακριτικόν.
**** = "Ομηρικόν.
**** = Μόρος του σώματος.
**** = Πολεμοχαρής θεός.
Και καθέτως τα ίδια.
"Εσ'αλή από τ. Προσοχίας τ. Ελλησ.

427. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 = Νήρος.
2 1 1 2 = Κύριον.
3 4 2 1 4 1 = "Αγάλμα.
4 3 4 5 = "Αρτυμα.
5 2 1 4 5 = Κότον.

"Εσ'αλή από Μ. Δ. Καρράλη

428-432. Μαγικόν Γράμμα
Τη ανταλλαγή ενός γράμματος
έκίστης των κατωθι λέξεων. δι-
ενός άλλου, πάντοτε του αυτού,
να σχηματισθούν άλλα τέτοια
λέξεις:

έριον, Μάιος, μάλα, έσ, νεύμα.
"Εσ'αλή από της "Ανακαθ'ιδος

433. "Αεροστιχίς
Τάχικα των κατωθι ζητουμέ-
νων λέξεων άποτελούν ευρωπαϊ-
κήν πρωτεύουσαν:

1, Θερμόν. 2, Ζών χρησίμων.
3, Όρος της Γεωφής. 4, Κρά-
τους βαλκανικόν. 5, Θεά. 6, Πρω-
τεύουσα ευρωπαϊκή. 7, "Ασσε-
ριμός. 8, "Ομηρική βασιλόπαις.

"Εσ'αλή από της Ζουλο

434. 'Ελληνοσύμφωνον

ο-ω-ε-α-ο-αι-ω-η-αι
'Εστάλη από την 'Αλκή "Ζνη

435. Γρίφος

ΜΟ Τ: , , , , ΝΚ

'Εστάλη από της Ανδριώτη Συριανού

Διά τους Γαλλομαθεῖς.

436. Etoile

* * * Horizon: royaume a-
siatique; Vertical: fleu-
ve de France; Diagonal:
* * * I * pays de Grèce et nom
* * * de femme.

* * * 'Εστάλη απ. τ. 'Αδάμα-τος

437-439. Cinéma — Rébus

Τρεῖς πόλεις τῆς 'Ελλάδος:

1.—Χείρον, ἀριστερά.

2.—Βῆμα, λίαν.

3.—Περὶπτωσης, λεπίς, εἶναι.

Βεστάλη ἀπὸ τοῦ Γριφοφίσιου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. 'Ασκήσεων τοῦ φύλ 13

166. Εὐχή (εὐ, χί). — 167. Θράκη — 'Ιθάκη. — 168. 'Αρτα.

169. ΣΗ-ΠΙ-Α 170. Κρέμα (μι-
ΠΙ-ΤΥ-ΡΑ ΚΡΕ, ΜΑ..)
Α-ΡΑ-ΡΑΤ 171. Βιργίλιος,

'Οράτιος, 'Οβίδιος. — 172 ΘΑΛΗΣ
('Ησέας, 'Αρνος, Λέων, 'Ηρα-
κλής, Στρωμών). — 173. Το γοργόν
παι χάριν έχει. — 174. Γεννίζω, ὑ-

πιδόμενε πότους (γαί, ναί, ὥς ὑπό
μέν, ἐπ' ὅν οὗς). — 175. La racine
boit l' eau de la fontaine.

(RACINE, BOILEAU, LAFON-
D'AINE.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ὁλὰ στοιχεῖα δρ. 4 τὸ ἐλάχιστον εἰ-
ρημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λ. πρὸς ἡ λέξεις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
λ. πρὸς 50, καὶ μὲ κεφαλαία λ. πρὸς 60.
'Ο χωριστὸς στίχος δραχμὴς 2.
'Η προσηλωμένη εἶναι ἀπαραίτητος.

[ΚΓ' --- 1214]

Ἰδρύθηκε στὰς 'Αθήνας προσφυ-
γικὸς Σύλλογος «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ-
ΝΟΥΠΟΛΙΣ» λέχεται μέλη. Ἰβρο-
συργες, Κωνσταντινουπολίται
ἐγγραφεῖτε: πόσις ρε πᾶντε. Γενο-
μένον ἀρχαίρεσιον ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος ΦΑΣΟΥΛΗ, Γραμμα-
τεὺς ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΣ,
Τομίας ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΑΚΙ.

ΚΓ' --- 1215

Διαβολογιτρά, κατάλληλος διὰ
Διαβολοπαῖδο· καὶ λοιποὺς
Διαβολοὺς τῆς Διαπλάσεως. Τρελλο-
παῖδο δὲν εἶναι διὰ τὴν Διά-
πλασι. Παπαρούνα, φαίνεται συ-
γὰ κοκκινίζει. Πῶ! ἔχομεν Βρυ-
νόλακας σὴν Διάπλασι. Κου-
λούπι, τρομερὰ ἐνοχλητικὸν ἐν-
τομον. Φράουλα, πολὺ ἀκριβὴ
εἶσαι. Πικρὴ Σκλαβιά, σὲ ξέρεω,
πρόσεχε.

Πειραχτήρι

(ΚΓ' --- 1216)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗ-
ΜΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ 1922.
Τέσσαρας καλλιτέρες βραβεύσω
μὲ χρυσοῦς, πόρους. Προθεσμία
ἑμνήσας, Βενιόγλου, 'Αβέρωφ
7-1', 'Αθῆναι, γιὰ ΧΟΛΕΡΑ

(ΚΓ' --- 1217)

Δὲν βλέπετε; ἀλλὰ δὲν ἀκούτε τι
Δύμορφα κελαιδοῦν οἱ ΣΩΜΑ-
ΤΟΦΥΛΑΚΕΣ σὴν χελιδονία.
Χά! χά!... Θά βραχιάστε, νήπια,
ΡΟΚΑΜΒΟΛ

[ΚΓ' --- 1218]

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ»

ΜΠΑΓΙΝΤΕΡ, ΣΑΜΠΑΝΙΕΒ, μὲ
ἀξέτε τὴ Βασιλικὴ καὶ
'Επταλοφίη n'est ce pas; «ΓΡΕΙΣ
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ», σαλαμαου-
ρὼν τὸ ἀνάγνωσμα τῆς ΚΓ' 1118.
'Αουαα! ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ
(= 'Ελε) Νιστα (Μι) Κρούλη «ΚΡΑ-
ΤΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ», λάβαμε, στεί-
λαμε, περιμένουμε.

«'Ατρόμητε», αἱ ἀνακαλύψεις σου
νεροβραστοὶ (ΚΓ' 1123). Στοιχη-
ματίζομεν ἓνα ΚΑΤΟΙΤΑΡΙΚΟ
γιὰ καθε ψευδώνυμο! 'Ακούτε;
'Ατρόμητοι! 'Ησού! νὰ μὴ βε-
σκαθίττει!

«'Ο 'Ανακλύσεων ΚΑΛΙΚΑΤΖΑΡΟΣ»
Υ. Γ.—Παρτικλεῖται ὁ «'Α-
τρόμητος» νὰ καταθέσῃ τριακο-
σίας δραχμὰς γιὰ τὸ στοίχημα,
ἀλλῶς θεωρεῖται ἡττημένος.

(ΚΓ' --- 1219)

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ! Κωτισομήτης (ἀ-
ναμένο τὸν τόμο) Δ[ο]ις ἡ ἀνω-
τέρω (ΚΓ' --- 1216) ΧΟ·ΕΡΑ

[ΚΓ' --- 1220]

Δούκισσα Γαβριέλλα, τί ἐννοεῖς
μ' αὐτὴ τὴν ὑβριστικὴν κάρτα;
Τηλαυγῆς Φίρος

(ΚΓ' --- 1221)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ:
Βραβεύτηκαν ἡ Βασιλίσσα
στὶς Παπαρούνες καὶ ὁ 'Ιωνικός
Οὐρανός. Λοιποὺς εὐχαριστοῦ.
'Ιωνὸς δὲ Οὐρανὸν, στείλε Δ[ο]ιν.
'Αφελὴς Κυπριοπούλα

(ΚΓ' --- 1222)

Ζαρατούστρα, Μ. Μ. ἀκόμα πε-
ριμένο. 'Αλησμόνητη Σμύρ-
νη, φαίνεται πὺς ὁ Κομφούκιος
ἔχει δίκιο.

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ

ΚΓ' --- 1223

Κόρη τοῦ 'Εργχ. Σμύρνη, εὐχα-
ριστῶ! δὲν μπορῶ νὰ σεχθῶ
εἰδοὺ τοσοῦτοι, Σμύρνη, γιὰ
κάρτες ἀργότερα, Μ. Μυσ. ἐ-
στειλα. Καπετὰν Καριαπιτέρη, ἐ-
στειλα! περιμένο — Σμύρνη, εὐ-
χαριστῶ! προτιμῶ ἄλλη οἰχαφί-
αν: δέχεσαι; — 'Αγνούλα εὐχα-
ριστῶ πολὺ, μὲ ξεύρετε; θὰ ἤθελα
Δ[ο]ίν σας, Χρυσανγῆ

[ΚΓ' --- 1224]

Ροβέρτε — μπε!, (εὐχαριστῶ
γιὰ προτίμησιν) ἀν' ἐλευθεσιτεῖ-
λε Μ. Μυσ. — Τρελλὴ 'αἰγάτη
(ΚΓ' --- 1225)

Τριανταφυλλένιο Μπουνετάκι,
Δευτὴ Περιστέρα, ἐστειλα!
περιμένο, Γλυκοχάριμα

(ΚΓ' --- 1226)

Ἀγνὸ Περιστέρακι. — 'Αθῆνὰ Ζέ-
που! γιὰ νὰ ξερῆς ἄλλη φο-
ρὰ νὰ μὴ ἀνακαλυπτῇς μὲ φαν-
ταστικὰ ὀνόματα. Noblesse oblige..

ΚΓ' --- 1227

Σμύρνη, Στεργίλλα, νὰ πιστέψω
σὺ πὺς εἶδοις ἀγαπημένες; Αὐτὸ
ἐπιθυμῶ ἀληθινά.

(ΚΓ' --- 1228)

Ἀρη, Βασιλικὴ, Τρελλὴ 'Αγά-
πη, Νέδων, Θέλα, ἀλλήλο-
γραφούμε; Γράψατε: Γεωργίσι-
ον (Σπάρτης).

ΚΓ' --- 1229

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ,
Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ.
Μ. Προθεσμία ἑμνήσας. Συμμε-
τοχὴ 50 λεπτῶν. Στείλατε: Κό-
μην Μονεχοῦστον, Ρ. Γ. Πά-
τρας, Βραβεῖα τρία.

[ΚΓ' --- 1230]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ: Διηγήματος, θέ-
μα οἰονόηστε. Κάρτ — οὐτάλ,
τοπεῖα. Βραβεῖα ξεχωριστά, ἐ-
κλεκτά. Προθεσμία μῆνας, Στεί-
λατε ὅλοι. Δ[ο]ις: Κ. Κούστην,
Γεωργίσιον (Σπάρτης)

ΗΣΙΟΔΟΣ, ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΓ' --- 1231)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν
Ποιήματος. Θέμα καὶ ἐκλο-
γὴν. Προθεσμία ἑμνήσας. Συμμε-
τοχὴ δραχμὴ Βραβεῖα: Α) Ἀ-
δελφοῦλα μου, Β) Πόλεμος, Γ)
Φοιτητὰ, Δ) Κωμῶδια τοῦ 'Α-
ριστοῦ. Στείλατε στὸν 'Αθανά-
σιον Σαμουτζίδη (Λιά Π. Ι.) ὁ-
δὸς 'Αλκαμένους 56, 'Αθήνας.

(ΚΓ' --- 1232)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΙΛΣ ΠΑΠΑ-
ΡΟΥΝΕΣ, ΝΟΡΜΑ, ΔΙΣΤ,
ΑΡΗ, ΙΠΠΟΔΥΤΕ, ΤΡΙΑΝΤΑ-
ΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΑΡ-
ΔΕΚΙΝΕ, ΑΛΗΣΜΟΝΗ ΓΗ
ΣΜΥΡΝΗ, Τιμὴ μας θὰ τὸ
θεωροῦσαμε ἐὰν λάβετε μέρος
στὸ διαγωνισμὸν μας.

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΚΓ' --- 1233

Εἰσερχόμενος στὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἀπαντας
'Ηλεκτρολόγος

ΚΓ' --- 1234

Κατωτὴν τὰ κορίτσια! 'Αστυνο-
μικοί, ἀνακλυπτε με.

'Ηλε πρόλογος

(ΚΓ' --- 1235)

ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

Σμύρνη, Μαργαρίτα, εὐχομαι

καὶ στὸ «Κράτος τῆς Σμύρ-
νης» Σας ἀέρασα..

(ΚΓ' --- 1236)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ. Προ-
θεσμία ἑμνήσας. Δ[ο]ις: Ἀνε-
στρέφω τὸν Θάρος, Στεργίαν
(Σπάρτης). Στους καλοὺς μου
φίλους θαλοῦν ὑπόχρεος ἂν μοῦ
στελνῶν μὲ κάρτα, σπρηγμένοι
ἄλλοιον σὶ φίλια μου παρὰ στὰ
δύο μου βραβεῖα.

ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

[ΚΓ' --- 1237]

Πειραχτήρι, ΦΕΣΑ ΗΡΩΩΝ ἴσια;
τὴν ἔχουν σὴν πεθανοῦν.
'Αλληλογραφῶ 'Ελληνιστί, Γαλ-
λιστί Διαπλασοποῦλες καὶ ἐξωτε-
ρικοῦ. 'Ανακλάσσω κάρτες: Καί-
τη Μαργαρίτου, Ρ. Γ. Καραῖος.
'Ηρωικὴ Φέσα

(ΚΓ' --- 1238)

Διαβολοπαῖδο, ἐγγράφα. Οὐδα-
μου 'Απὼν, ἐστειλα Μ. Μ.
καὶ κάρτα περιμένο. Χαλικοουτο-
πούλα, ἀλληλογραφούμε; Ρ. Γ.
Λευκωσία.

Γκόρμπιο

(ΚΓ' --- 1239)

Ἀ Μιράντα, τί τακτικὴ πού ἐλ-
σαι! Μπαρῶ, ἀκόμη καὶ θα-
σάλα!

ΚΓ' --- 1240

ΑΝΑΧΩΡΩΝ ἐξ 'Αθῆνῶν ἀνα-
γκάζομαι νὰ διακόψω ΠΡΟ-
ΣΩΡΙΝΩΣ ἀλληλογραφίαν καὶ
διαγωνισμὸν (ΚΓ' --- 1091).

Με χιλίες συγγνώμης..

ΠΑΝΟΔΙΟΣ

[ΚΓ' --- 1241]

Μικρὸ Μάγε, δὲν ντρέπεσαι νὰ
χάρῃς τὴς ἀντιεῖς πρὸ σου
κολλοῦν; Φαίνεται πὺς ἐσὺ ἀ-
νακλυπτε; τὴν πυρίτιδα. Στείλε
πρώτος, Φρασκονῆτα, δεχόμεθα.
Τρελλὴ Νέστης, Τρελλὸς 'Ερμῆς

[ΚΓ' --- 1242]

ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ, Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ
ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΓΙΑ ΣΤΟ ΚΑΘΕΝΑ

Προθεσμία 31 Αὐγούστου Δ[ο]ις

(ἰδὲ ΚΓ' --- 1087)

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΤΗ

ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

(ΚΓ' --- 1243)

«ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΣ» καὶ

«ΜΟΖΑΡΤ», «ΑΤΡΟΜΗΤΟΥ»

Δέχεσαι συμμαχίαν, ΚΕΡΑΥΝΕ

Νεοὶ ὑπουργοί: Δικαιοσύνη

Τάκης Πίτας, Προπαγανδὰς

Πετρακίδης, Γραμματεὺς

Ὑπουργοῦ: 'Αθῆνὰ 'Αγγελία

Βασίλειε Πίττα, 'Ο... μὲς ἡλ-

κτες καὶ ἡμεῖς ἀντικατήσασθε

αὐτὸν (Βασιλικοῦλαν);

(ΚΓ' --- 1244)

Ἀργεῖοδο, Μ. Μ. ἔλαβα εὐχα-

στώ! ἐστειλα. Πλανόδιε, ἐστει-

λα περ' ἐμῶν. — Ἀργία Καλλονῆ

(ΚΓ' --- 1245)

Ροκαμβόλ, Φρασκονῆτα, δού-

Μπαγιαντέρα, Ρίτα, Διαβολο-

γιατρε, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.

'Αργία Καλλονῆ

(ΚΓ' --- 1246)

«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΕ, γράψαμε ταχὺ

μικρὸς. Κάτω ὁ Κομφούκιος

καὶ οἱ Κινέζοι... Καρδία, Δ[ο]ις

= ΖΗΤΩ Ο ΜΟΖΑΡΤ =

ΔΘΩΣ, ΠΟΘΩΣ, ΑΡΑΜΕ

(ΚΓ' --- 1247)

Θέλοντας νὰ ἔχω μὲ ἀνάμνη-

τῆς Διαπλαστικῆς μου ἐστὶν

ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλα

Διαπλαστικά, Τσομπανόπουλος

ΚΓ' --- 1248

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΑ: ΙΩΝΙΚΕ

ΡΑΝΕ (Γραμοτοῦλες), προ-

ξε, γιὰτὶ ὁ Βαζούριος δὲν χω-

τενεῖ. ΡΟΚΑΜΒΟΛ, προσεξε

σκοντάψης. ΒΕΖΟΥΒΙ

ΚΓ' --- 1249

«ΤΡΟΜΟΣ». — Προκηρύσ-

σὶν διαγωνισμὸν κάρτ

στὰν (τοπεῖα) γεγραμμένων. Προ-

θεσμία μῆνας. Βραβεῖα τρία (Κ

βλία). Στείλατε ὅλοι καὶ ὅλοι.

σις: Δ[ο]νδία Πολέμη (Γρόμ-

μαστὴν Γυμνασίον, 'Ανδρῶν

Ρενέ=Βογιαζίδης (ὁκ'Ουάγγ)

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟ

ΚΓ' --- 1250

Σύλλογος «Μοζάρτ», Κεραυνός

Στε 'Ιππότα, Μπαγιαντέρα

«Κινέζικη», Σαμπανιέρα, «'Αρ-

ναυτική», Φασμα, Ζουλού,

Λικουτοπούλα, κελ, τιμὴ μου

ὑποστηρίξετε τους φτωχικοὺς

διαγωνισμοὺς (ΚΓ' --- 1087), (ΚΓ'

1242) ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

(ΚΓ' --- 1251)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ

«ΑΤΡΟΜΗΤΕ», δεχόμεθα

«Συμμαχίαν σας. ΣΜΥΡΝΗ

ἔχετε τὴν ὑποστήριξιν καὶ

συμμαχίαν μας. ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡ

ΠΙΠΕΡΗ, ἐλήφθη.

ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΚ

(ΚΓ' --- 1252)

Ἀποτέλεσμα Ἀ' Διαγωνισμοῦ

Βραβεῖον Ἀ' Ἀναστάσιος

Β' Κολοῦρης. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμε

(ΚΓ' --- 1253)

Ἀννέτα 'Οργε ξάτου, χιλίες δ

Ἀθῶνες εὐχὲς σὶα γενέθλια

'Ανταλλάσσουμε Μ. Μ.,

'Ελληνική Καρδ